prestopim, odpadem; prim. Ksen. Hell. 1, 4, 9: *χωρία τὰ πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα*; *οἱ μεθεστῶτες* so pregnanci, a tudi begunci. Toda, prosim vas, to so v resnici malenkosti.

»Dostavki in popravki« obsegajo tudi Platonov dialog Fajdros, ki ga je avktor med tiskanjem dodal.

Tisk je lep in razločen, papir še dosti dober, knjigoveznica Kat. tisk. društva je poskrbela za okusne izvirne platnice.

Tak je sad sedemletnega dela. Avktorju in njegovim sotrudnikom prav iskreno čestitamo. Delo je v resnici lepo in dovršeno. Hvaležni pa moramo biti tudi vsem, ki so z materialno podporo izdajo omogočili: c. kr. naučno ministrstvo, Katoliško tiskovno društvo — *καὶ οἱ περὶ αὐτό*. — In tako ne bo nobene tudi zaželene ovire več, da bi se grščina ne mogla tudi v višji gimnaziji poučevati v materinščini.

Kaj pa latinski slovar? Videant consules!

Mati govori...

Vidiš jutro? — Nebo je krvavo od bolečin
prebdele noči mater, ženâ in otrôk, moj sin . . .

Vidiš večer? — Nebo je krvavo od ran:
očetom, možem in sinovom jih vsekal je dan . . .

In od zarje do zarje — ko se pogreza temina
in poldan žari — zori bolečina.

Moj sin, moj sin, če me ljubiš, umri! —

France Bevk.

Boji.

F. S. Finžgar. (Nadaljevanje iz letnika 1915.)

VII.

Prav ta večer, ko je prinesel France plačilno polo k Jančarju, se je zgodilo pri Golobovih nekaj takega, kar se ni še, odkar je bila na tramu v hiši vrezana letnica 1727, to je pri tisti hiši, kjer je bila doma Francka, ki je imela za fanta Matija.

Golobovka je obirala pesno in zelnato perje na njivi. Pride pa mimo Maruša Klepec.

»Mati, ali vam kaj piše?«

»Kdo?« se je sklonila kvišku Golobovka in vrgla perišče listov v koš.

»I no, Matija Gorjančev.«

»Kaj bi nam pisaril. Saj ni naš.«

»Nekoliko je že vaš, če je vaša njegova,« je usekala Maruša Golobovko in pomežiknila.

Golobovka je zardela in ujezilo jo je.

»Njegova! To ste jeziki! Če le pregovori s kom, je že njegova. In na našo imate posebno piko.«

»Meni je vseeno, če je vaša ali čigarsibodi. Ljudje si pa tako namigavajo, da boste zibali, preden mine vojska.«

Golobovka je prebledela. Naglo se je sklonila v zelnik in govorila v tla:

»Maruša, je že prav! Le snedaj dobro ime — pride povrnjeni dan za vsakega. Obrekljivci — le, le —«

Golobovka je jecljala in roke so se ji tresle; ko je trgala liste, so ji padali na tla. Počasi je dvignila glavo. Maruše ni bilo več, izginila je za koruzo.

Golobovka je obstala sredi zelnika, listje ji je zdrsnilo iz rok v koš, roke so se ji povesile ob bokih.

Dolgo je zrla v smeri proti koruzi, kjer je izginila Maruša Klepec. Pred očmi ji je migljalo, dolgi koruzni listi so se ji zdeli kakor sami obrekljivi jeziki, ki so v zboru ponavljali Marušino natolcevanje. Trop vran se je pripodil krakaje čez polje in utonil v koruzi.

Golobovka je skušala zbrati misli. Francko si je poklicala živo v spomin, začela pretehtavati vsako dogodbico, vsako količkaj sumljivo vedenje. Hipoma se je česa domislila in se razburila, da ji je zakljuvalo v senceh. Ali izginila je misel in prišla druga, ki jo je umirjala. Zopet se je sklonila